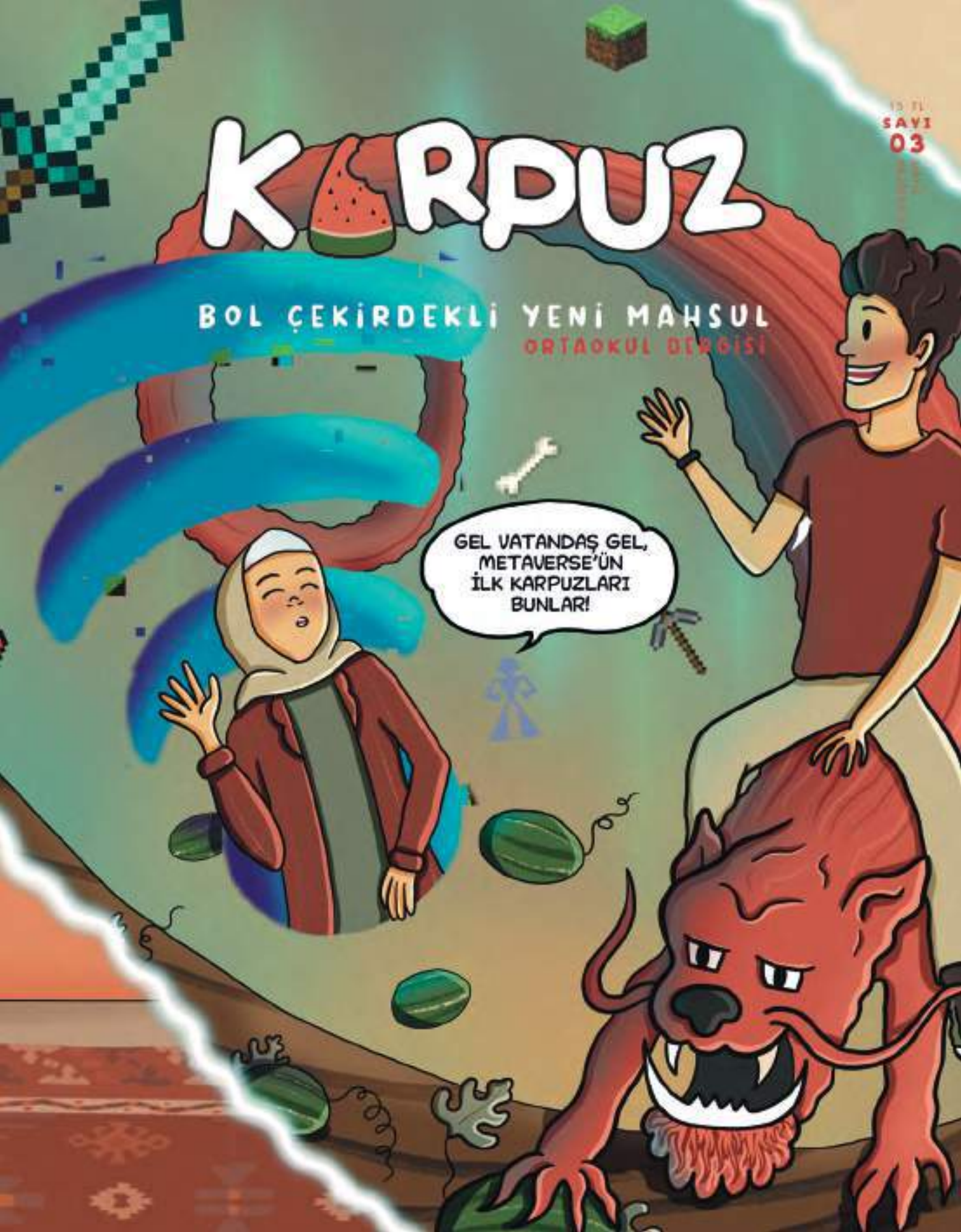

KARPUZ

BOL ÇEKİRDEKLI YENI MAHSUL
ORTAOKUL DERGİSİ

GEL VATANDAŞ GEL,
METAVERSE'ÜN
İLK KARPUZLARI
BUNLARI!

önder

PODCAST

YAYINDAYIZ

YAYINDAYIZ

DİNLEMELİK İÇİN

KODU OKUTUNUZ

MUTFAKTAKİLER

Karpuz Dergisi

Yıl: 1 Sayı: 3

Mayıs - Haziran 2022

ÖNDER

İmam Hatipliler Derneği Adına

İmtiyaz Sahibi

Abdullah Ceylan

Genel Yayın Yönetmeni

Erkam Aslanoğlu

Editör

Emel Nermin Temel

Zehra Çelik

Grafik Tasarım

Aybüke Büşra Mumcu

Kapak Çizeri

Burak Genç

Yayın Kurulu

Hatice Kübra Baylan

Kevser Yılmaz

Ümit Yaşar Özkan

Sosyal Medya

Yaren Dilan Yıldırım

Sosyal Medyada Biz

instagram.com/karpuzdergi

twitter.com/karpuzdergi

YouTube/Karpuz Masal Radyosu

Yaz, Çiz, Bize Yolla

karpuzdergisi@gmail.com

Baskı

Enes Ofset Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.

2.Matbaacılar Sitesi F Blok 4 Kat No: 11

Zeytinburnu / İSTANBUL

enesofsetmatbaacilik.com

"İki ayda bir yayımlanır."

Karpuz Dergisi'ndeki tüm eserler telif hakları yarasına tabidir.

MERHABA Sevgili Arkadaşım,

Bence hayal kurmak, insanlığın en büyüğü ortak noktası. Selahaddin Eyyubi de hayal kurdu, Einstein da, pamuk prenses de... Sayabileceğin tüm kahramanları kahraman yapan, hayallerine inanmalarıydı.

Tüm hikâyeler bir hayalle başlar. Biz Karpuz'un bu sayısında; metaverse'te karpuz ekmeyi hayal ettik. Toplaştık tüm ekip, biz geleceğe dair neler hayal ediyoruz diye sorduk kendimize. Sonra başladık masallarımızı anlatmaya...

Bu sayımızda yepyeni bölümlerle karşılaşacaksınız. Çizgili Mikrofon bölümümüzde ortaokullu yazarımız Ahmet Eren Törk, birbirinden kıymetli sanatçılarla söyleşiler gerçekleştirecek. Ahmet Eren sayesinde her sayımızda bolca kıymetli insan tanıyıp, bilgi hazinemize katkılar sağlayacağız.

Yeni bir çizgi hikaye serisine başladık. "Obruklu Han" bir Ömer Fatih Andi hikâyesi.

Çekirdek'le Muhabbetler devam ediyor. Bu sayıda Çekirdek, öğretmenine Kurbiş Bey'i tanıtıyor.

Selin ile Metin, "deniz şehri" Amasra'da ilham dolu bir gün geçiriyorlar.

Bu cümleleri sana gün batımını izlerken yazıyorum sevgili dostum. Tupturuncu gökyüzü, hayallerime ilham oluyor. Sen de hayal kurmayı en sevdiğin yerden masallarını anlat tüm arkadaşlarına. Umut dolalım, ulaşılmazlar bizim olsun...

Erkam

İÇİNDEKİLER

- 04** Bizim Köşe
- 06** Kelek Apti'nin Yeri
- 08** Karpuz Çekirdeği Evrenötesi
- 12** Söyleseniz Ya!
- 14** Karpuz'a Giderken
- 16** Çizgili Mikrofon: Jenny Moledynk Divleli
- 20** Karpuz Kabuğundan Gemiler Yapmak: Ailem Robotlara Karşı
- 26** Çizgi Roman: Obruklu Han
- 31** Çekirdek'le Muhabbetler: Kurbiş Bey'i Tanıyalım
- 32** Deniz Şehrinde Bir Gün
- 36** Özgür
- 38** 2084
- 40** İthal Karpuz: Janna Jihad
- 43** Kesmece Bunlar
- 46** Yüreğindeki Kent
- 48** Avatarlar Metavers'te

20 KARPUZ KABUĞUNDAN GEMİLER
YAPMAK: AİLEM ROBOTLARA KARŞI

16 JENNY MOLEDYNK
DİVLELİ İLE
RÖPORTAJ

15 ŞEKİRDEK'LE MUHABBETLER
KURBIŞ BEY'İ TANIYALIM

36
İTHAL KARPUZ
FİLİSTİN'DEN
SİVİL GAZETECİ
JANNA JİHAD

24
POSTER
EKİ

04 BİZİM
KÖŞE

06 KELEK APTİ'NİN YERİ

Merrrhaabalaaar efenim!

Bizim Köşe'ye hoş geldiniz. Lütfen gülme garantili bu köşe için derin bir nefes alıp verin. Olacak olanlardan KARPUZ Aş. Ltd. sorumlu değildir. Ha yine de bir sıkıntı olursa iletişim adresimizi zaten biliyorsunuz.

Hey, sevgili dostlar görüşmeyeli nasılsınız? Bizi soracak olursanız on numara beş yıldız. Sizinle kavuşmanın mutluluğunu yaşıyoruz. Karpuz, üç sayısıyla artık siz kıymetli okuyucularımızla birlikte.

Ben de sizlere bu sayıda Karpuz lansmanında olan bitenlerden haber getirdim. İlk sayımızla birlikte ortaokullu arkadaşlarımız ile buluştuk. Lansman onların sayesinde rengârenkti. Dergiyi eline alan dostlarımız, heyecanlarını içinde tutamayıp yüksek bir sesle ifade etmekten de kendilerini hiç geri çekmediler. Ne iyi ettiniz de geldiniz ayaklarınıza sağlık.

Ortaokullu arkadaşlarımız derginin rengarenk sayfalarında kendini kaybederken bizim köşe sakinleri ne ile meşguldü?

Burada anlatılan karakterler gerçekten esinlenilerek, espritel bir dille siz sevgili okurlarımıza sunulmuştur!

Kevser Abla:

Ah Kevser abla ah. Ne olacak bu Kevser ablanın kıskançlık krizleri sevgili seyirciler! Yine kendini tutamayıp bu sefer de sahneye çıkıp kendi yazısını okuyan Fatma'nın yerinde olmak istediğini söyledi. Mikrofonu ele geçirip sahneye çıkmak için yol kollamadığını kimse iddia edemez.

Hatice:

Ne olacak bu grubun miyop olma potansiyeli dostlarım! Hatice, lansman saatini 12.00 yerine 14.00 görmüş. Eh tabii o gelene kadar da lansman bitiverdi. Neyse ki herkese "Nereye gidiyorsunuz? Daha karpuz kesecektik." dedik ve olayın ucundan da olsa Hatice, kıyısından yakalayiverdi.

Erkam:

Mikrofon sevdalısı Erkam yine elinden mikrofonu hiç düşürmedi. Eh tabii olması gereken de buydu. Kendisi Karpuz'un hikâyesini anlatmak için kolları sıvadı bu sefer. Karpuz ailesini ve Karpuz'un nasıl ortaya çıktığını siz sevgili dinleyicilerimize anlattı. Ama benden size bir tavsiye sevgili dostlarım, Erkam'ın elinde bir mikrofon görürseniz Erkam'ın kendi bestesi olan "Ben insanım" şarkısını isteyin.

Aybüke:

Bu sayfaları şekilli şüküllü yapıp renk katan Aybüke, lansmanda yok idi. Onun gelmeyişinin eksikliğini siz de hissetiniz değil mi? Efenim, Aybüke'yi bir diş ağrısı tutuvermiş, o sebeple gelemedi. Bir lansman da Aybüke'ye yapmaz mıyız ya?

Burak:

Hiç sahnede yer aldığınız bir programa ebeveyniniz ile katıldınız mı? Sizin ortaya bir şeyler koyduğunuz ve herkesin alkış tuttuğu bu anlarda nasıl hissetiniz? Hele bir de omuzları ve göğsü kabaran bir anne ile baba ne hisseder?

İşte onu Burak'a sormak lazım derim. Annesiği ile lansmana gelen Burak'ın omuzlarda görenler olmuş.

Bizim Köşe'nin bu sayıdaki hikâyesi işte böyle. Bir sonraki Bizim Köşe'de görüşmek üzere sevgili dostlaaar.

yazar & çizer: Zehra Çelik

KELEK APTI'NİN YERİ

Eleştirel ve mizahi, çocukça köşe

yazar: Kevser Yılmaz

çizer: Hesna Altaş

Size daha önce küçükken harika resimler yaptığımdan bahsetmiş miydim? Yani annem ve babama göre öyleler en azından.

Böbürleniyormuşum gibi gelebilir ama bence de hiç fena değilmişim hani. Birileri nasıl resim yapacağını öğretene kadar da bu böyle devam etmiş. Muhtemelen ilkokula başladığım yıla kadar.

Bir çeşit, "Sanatçının Altın Dönemi" mevzu bahis yani. Babama göre yeteneğimi bütünüyle ondan almışım. Anneme göre ise kesinlikle hık demiş burnundan düşmüşüm. Ama hata yapmaya göreyim! Anında ikisi de sıvışıyor. Böyle durumlarda ne birine benziyorum ne ötekine. Hastanede karışmış olmalıyım. Bazen insafli davranıp eleştirdikleri bir akrabaya ya da o akrabanın çocuğuna benzeterek rahatlıyorlar.

"Çocuk bizim ama benzeye benzeye Musta'ların kelek oğlana benzedi." dedi babam geçen gün. Kelek mi? Ona da mı? Yapmayın amaaa...

Çok güldüm, ama içimden. Dışından gülmeye fırsat bulamadan zil çaldı. Bazen cidden çocuk gibi oluyorlar. Yani benden daha çocuk oldukları kesin. Ben ortaokulluysam onlar ana sınıfında falanlar gibi düşünün.

Ne diyordum? Ha, evet! Zil çaldı! Gelenler Nft tayfasıymış. Babamın arkadaşlarıyla kısa yoldan köşeyi dönme planları yaptıkları bir WhatsApp grupları var.

Sabahtan akşama kadar türlü fikrin havada uçuştugu, falancalar ve filancaların "parayı bulma" hikâyelerinin anlatıldığı grup yetmiyor, bir de arada böyle evlerde devam ediyorlar buluşup konuşmaya.

Babam Nft ile sanatımın altın çağına ait eserlerimi satmaya karar vermiş. Evde ve çevrim içi sohbetlerinde bir süredir biricik sohbet konusu bu. Haftalarca hazırlık aşamaları, araştırmalar, çok büyük paralara satılan dijital Nft eserler konuşuldu durdu.

Nihayet satışa çıkarmayı başardığından beri ise babamın ağzını bıçak açmıyor. Belli ki sanatımı bol sıfırlı deste deste parayla takdir edecek bir sanatsever bulunamadı.

Yani yine köşeyi dönemedik!

Babam coin ve ardından Nft ile kafayı fena hâlde bozduktan sonra şimdilerde de Vr gözlüklere ve Metaverse'e takmış vaziyette.

Babam ve onun oyuncakları. Cidden çok eğlenceliler.

Geçen yıl haşatını çıkardığımız drone hâlâ tavan arasında tamir olmayı beklerken ben gözümü Vr gözlüğe diktim.

Dün akşama doğru, babam Vr gözlüğüyle anlam veremediğim, tuhaf akrobatik hareketler yaparken salondaki kanepede uyuyakaldı.

Birilerinin ona sanal dünyada yaptığı egzersizlerin kasa ve baklava dilimlerine dönüşme sürecini anlatması lazım.

Uyudu mu dedim?

Yaniii... En azından biz öyle sanıyorduk. Birkaç saat sonra, babamın yerinde yeller esiyordu. Vr gözlük çalışır hâlde kanepenin üzerindeyken sanki dev bir ekranın içindeymişiz gibi tuhaf elektronik dalgalarla bölünmeye başladık.

Ama bu durum sadece bana tuhaf gelmiş gibiydi.

Sanki annem hiçbir şey fark etmemiş gibi görünüyordu. O an birkaç saniyeliğine duraladım ve kafamın içinde "ekran içinde ekran" şeklinde bir çeşit matruşka belirdi. Hani şu Rusların iç içe girmiş bebek oyuncaklarından bahsediyorum. Biz de bir ekranın içindeymişiz de ekrandan bizi izleyen de bir başka ekranın içindeymiş gibi...

Kafanız karıştıysa bırakın, karışık kalsın. Denedim, anlamaya çalışınca daha çok karışıyor.

Ben tüm bunları düşünürken ne oldu dersiniz?

Annem ortalıktan kayboldu. Hem de ocaktaki dumani üstünde bir tencere yemekle beraber!

Gözlüğe doğru suçlayıcı bakışlar atmam biraz komikti ama bu kadar afallamışken bana da biraz hak verin.

Neyse...

Annem akşam yemeği için sofrayı Metaverse'e kurmuş gibiydi.

Ama az sonra bahçeden gelen sesle irkildim. Bir baktım ki babam balkondaki masayı silmiş, annemse bir bir tabakları ve kaşıkları diziyor.

Ben yine içimden gülmeye başladım.

Ama bu sefer içimde tutamadım, kakkahayı fena patlattım.

İkisi de "Deli mi ne!" dermiş gibi bir süre öylece suratıma bakakaldılar.

KARPUZ Ç

EVRENÖTESİ

Merhaba Dünyalı!

Karpuz'un bu çekirdeğini, kendisi gelmeden rüzgârıyla ortalığı ayağa kaldıran ne idiği belirsiz bir "şey" ile dolduracağım: Metaverse! Bu kelimeyi şimdiye kadar çoktan duymuş olacağını düşünerek yazıyorum. Duymadıysan da artık çok geç, şimdi duymuş oldun.

Efendime söyleyeyim, Metaverse kelimesi aslında yeni değil. 1992 senesinde, bir bilim kurgu yazarı olan Neal Stephenson bu kelimeyi bir kitabında kullanmış. Biz yazarlar bazen bunu yaparız; hayalini kurduğumuz bir şey gerçekte yoksa kendimiz ona bir isim veririz. Benim de kitap yazarken yapmayı en sevdiğim işlerden biri yeni kelimeler icat etmektir. Neal Bey de öyle yapmış, insanların içine girip üç boyutlu olarak bulunabildikleri sanal bir dünya kurgulamış ve adını Metaverse koymuş.

Canım köşem!
Karpuz çekirdeği kadarlık
köşeme, atom çekirdeğinden
büyük mevzuları sığdırmaya
geldim!

yazar: Feyza Şahin

İngilizcede evren anlamına gelen universe ile öte anlamına gelen meta kelimelerini birleştirmiş, olmuş sana Metaverse. Güzel bir kelime bence. Biz buna rahatlıkla evrenötesi diyebiliriz, kızılötesi, morötesi gibi... Bunlar ne biliyor musun? Işık dalgalarına verilen isimler. Kırmızı ve mor renklerden sonrasını biz göremiyoruz, yani gayb âlemi oluyor bizim için. Aletlerle varlığını tespit edebiliyor ve üzerinde hesaplar yapabiliyoruz, hatta bu öte alanları kullanabiliyoruz bile. Evrenötesini de bu mantığa oturtabiliriz; aletler olmadan göremediğimiz, fakat gerekli alet edevatımız varsa gözlemleyebildiğimiz, içine girebildiğimiz, hareket edebildiğimiz, kullanabildiğimiz, iş yapabildiğimiz bir gayb âlemi.

Evrenötesi için gerekli olan aletler nelerdir peki? İlk başta tabii ki internet. Şunun şurasında yaşı benden küçük olan internet -ki kendisi 1983 doğumludur- dünyayı ele geçireli çok oldu. Otuz dokuz yaşında bir insan hayal edelim, dünya nüfusunun yarısından çoğu onun vazgeçilmez olduğunu düşünsün. Bu insan bir anda ortadan kaybolacak olsa bankalar çöksün, eğitim sistemleri alt-üst olsun, insanlar panik hâlinde sağa sola saldırsın. Instagram birkaç saat çökse ortalık birbirine giriyor. İşte böyle çılgınca bir şey. Evrenötesi de internette kurulan bir gayb âlemi. Yani internet yoksa Metaverse de yok.

Sonra, özel sanal gerçeklik başlığı lazım. Şu anda hâlâ kaba saba, ağır ve görüntü kalitesi zayıf olan bu başlıklar herhâlde yakın zamanda küçülüp daha rahat kullanılabilen bir hâl alacaktır. Bir de daha ucuzlamasını bekleyebiliriz tabii ki, şimdi çok pahalı. Bu başlıkla birlikte gelen el parçaları var. Başlığı takıp elinize de bu parçaları aldığınızda evrenötesinde hareket edebiliyorsunuz. Henüz bacaklar ve ayaklar için parçalar geliştirilmediğinden şu an için gayb âleminde insanların bacakları yok, sadece belden üstü görünen ve hareket eden avatarlar geliştirilebiliyor.

Avatar mı? O da ne? Avatar kelimesinin bilgisayar oyunlarında kullanıldığı ilk tarih 1979. Sanal bir ortamda seni temsil etmesi için seçtiğin görsel senin avatarın oluyor. Profil resmi de bir avatar mesela. Evrenötesi için üç boyutlu bir avatar kullanabiliyorsun, hatta kullanman gerekiyor. Oyun âleminde ayrı, iş âleminde ayrı, arkadaşlarınla takılırken ayrı avatarlar kullanman mümkün. Bu avatarın küçük lego adamlardan pek bir farkı yok şu anda, gerçekten sana benzeyen bir avatar geliştirilmesi için çalışmalar devam ediyor. Avatar kelimesi için bize anlamlı gelen bir Türkçe karşılık düşünelim. Mesela rumuz, suret, temsil... Zaten bildiğimiz bu kelimelerin her biri avatar için bir karşılık olabilir.

Şimdi, internetin var, sanal gerçeklik başlığın var, avatarını/rumuzunu/suretini/temsilini de oluşturdu. Sosyal medya hesabının karşısına geçip evrenötesine kullanıcı adın ve şifrenle giriş yaptın. İşte, gayb âlemindesin. Dışarıdan bakanlar senin kafanda acayip bir aletle saçma hareketler yaptığını görüp çarpıldığını düşünebilir... Fakat sen aslında onların göremediği bir yerde spor yapıyorsun, oyun oynuyorsun, toplantıdasın... Sen de gerçek dünya diye bildiğimiz bu âlemde neler olup bittiğinden habersizsin, için bir de o tarafı var. O tarafa bağlanabilmek için tabiri caizse bu taraftan fişini çekmen gerekiyor. İki âlemde birden bulunulabilen bir sistem her zaman hayal edilse de henüz bunu başarabileceğimize dair bir işaret yok. Dolayısıyla ya görünür evren ya evrenötesi, birini seçmen lazım.

Bedenin görünür evrende iken vaktinin çoğunu evrenötesinde geçirirsen hastalanırsın, o zaman evrenötesinin hiçbir anlamı kalmamış olur. Orada ne kadar sağlıklı olursan ol fark etmez. Dolayısıyla evrenötesinde geçirebileceğimiz zaman oldukça kısıtlı.

Metaverse/evrenötesi denen şey iyi midir kötü müdür, bunu tartışmak yersiz. Zira o da insanoğlunun keşfettiği her şey gibi bir alet; biz nasıl kullanırsak öyle olur. Acayip şeyler hayal etmek, keşfetmek, ortaya çıkarmak, düşünmek ve öğrenmek üzere tasarlanmış akıllarımız için "Artık teknoloji geliştirmek falan yok!" diye bir sınır koymak söz konusu değil. Aklimızı başımıza toplayıp geliştirdiğimiz harika şeyleri iyi yönde kullanmak da yine ne kadar akıllı olduğumuza bağlı.

Akıllarımıza bir ayar çekmek için beyin jimnastiği yapabiliriz aslında, ki biz bunu tefekkür olarak da biliriz. Gözlerimizle göremediğimiz bir gayb âlemi olan evrenötesi/Metaverse, içine girip arkadaşlarımızla bulduğumuzda, oyun oynadığımızda, toplantı yapıp kararlar aldığımızda, alışveriş yapıp para verdiğimizde son derece gerçek sonuçlar veriyor. Şimdi olduğu gibi sanal âlemde ne yapıyorsak gerçek âlemde de yapmış oluyoruz. Babamızın kredi kartından 100 liralık oyun aldığımızda bu harcamaya gerçekten yapılmış oluyor mesela.

Fakat bizim bildiğimiz bir başka gayb âlemi daha var, değil mi? Hangi aleti kullanırsak kullanalım orayı göremiyoruz. Görünür evrendeki gözlerimiz, teknolojimiz, bilimimiz oraya ulaşmaya yetmiyor. O gayb âlemine dair elimizde sadece kitabımız Kur'an ve hadis-i şerifler var.

Şimdi rolleri değiştirelim; bu dünya evrenötesi olsun, gayb âlemi de gerçek dünya olsun. Vücudumuz avatarımız, ömrümüz buraya bağlanmamızı sağlayan internet olsun. Burada yaptığımız işlerin sonuçlarının bir gün gerçek dünyada karşımıza çıkacağını anlamak, evrenötesinde yaptığımız işlerin görünür dünyada sonuçları olduğunu bildiğimizde çok daha kolay. Metaverse içinde bir arkadaşımızla dalga geçerse gerçekten onunla aramız bozulmuş olur. Sanal gerçeklik başlıklarımızı çıkardığımızda aynı arkadaş bize küstüğünde bunun neticesini görmüş oluruz. Aynen böyle işte.

Anladın mı şimdi? Yoksa kafan daha mı çok karıştı? Bir kez daha oku, eğer soruların varsa Karpuz dergisine yolla, hep beraber cevap arayalım.

Söyleseniz Ya!

Bir sözü iki kez vermek gibi
Güneşi bir kez daha tutsam;
Aylarımdan kaymış baharları,
Her bir kirpiğimin değdiği anları,
İkinci kez şu kekre tattan arınıp
Tatsam,
Belki o zaman buna nimet derdim...

Hâlbuki, her bir gün batımını
Bana defalarca satmak istiyorlar...
Bedavayken aslı yaratılıştan
Ve tenime değen en hoş meltemi
Çalarak benden, bir kış uykusu veriyorlar...
Ki gözlerim dört tane, ikisi kiralık;
Fahiş bir fiyata üstelik
Aylarımı ısmarlıyorlar...
Ya rüyalarım,
Onlarsa daha piyasaya sürülmedi.

şair: Üsame Sevban Sevim

çizer: Büşra Keskendir

Şu iki gün
 Bir sevgili var derdim gönlümde
 Söyleseniz ya, alıcısı oldu mu,
 Sonra uzaklar sizin mi oldu?
 İsmi "Aksa" diye uzaklaşan yakınlar
 Sahi, kimin oldu?
 Söyleseniz ya...

Kanaat hakkı bir dilim karpuzu
 İkiyle çarp;
 Bir bana, bir bana
 Biri yerli ikincisi ithal karpuz,
 Tatmak gerekir,
 O da mümkün uzaktan tadana
 "Dadından yenmez" tadımlık sensör.

Evim cömertleşti,
 İki kişinin olmayı kabul etti.
 Yatağım mı, sorma
 O benim bir tek, lütfetti...
 Ayaklarım ki birisi bende
 Diğerini indirimden alındı.

Söyleseniz ya, kim bunlar?
 Beni bir karanlığa sokuyorlar,
 Söyleseniz ya, ben de mi satıldım?
 Yoksa hem özgür hem satılık mı?
 Ne büyük teknoloji,
 Söyleseniz ya, birisi dilinizi mi yuttu?

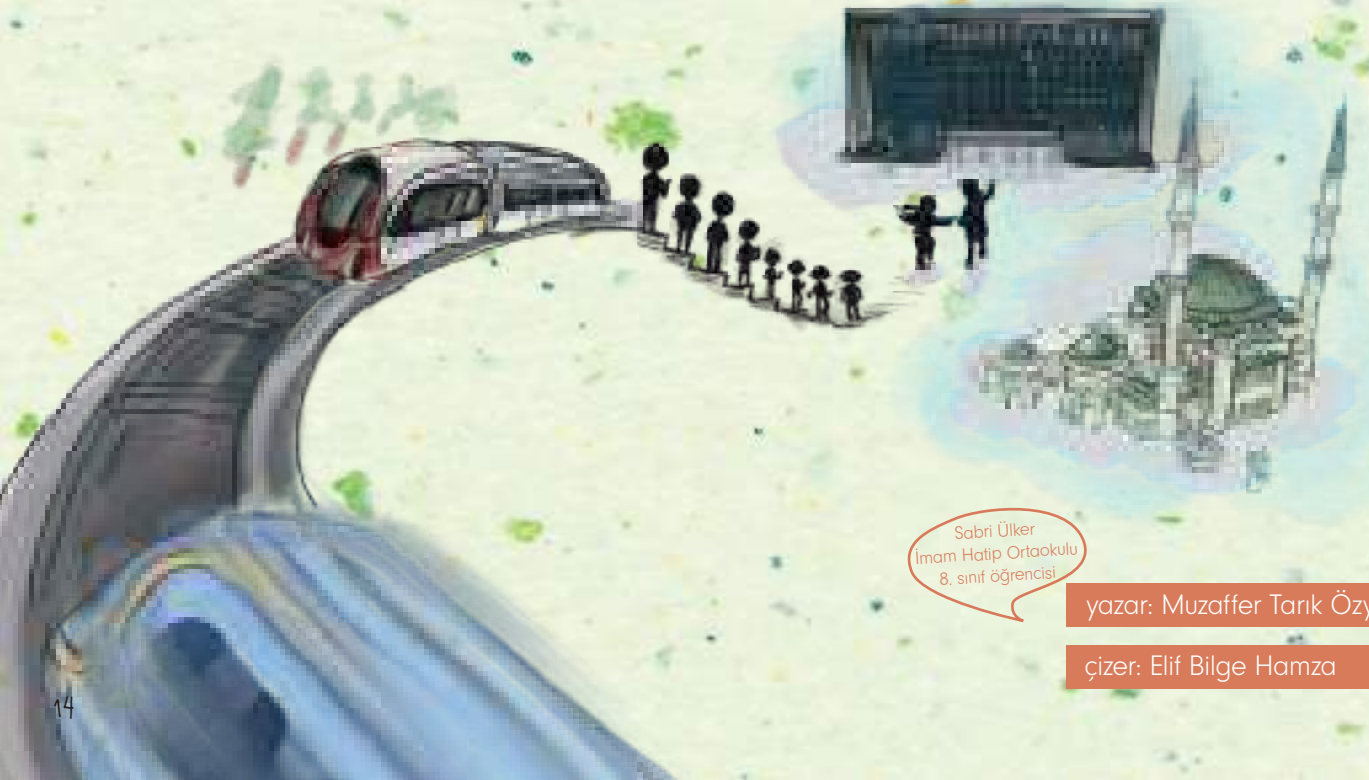
KARPUZ 'A GİDERKEN

Hayatımda ilk defa sürücüsü olmayan bir toplu taşıma aracına bindim. Kendimi çok garip hissettim. Bunda, sürücüsüz bir taşıta olmamın yanı sıra insanların davranışları da etkili oldu. Metroya binerken, seyahat ederken, metrodan inerken neredeyse aynı şeyleri yapan onlarca insan gördüm o gün.

Taksim'e gidiyorduk. *Karpuz* dergisinin tanıtım programına yetişmek için okuldan erken çıkıp eve döndüm. Oradan da babamla tramvay durağına geçtik. Tramvay biraz yavaş gidiyordu ve biz programa geç kalmak istemiyorduk. Bir sonraki duraktan aktarma yaparak metro hattına geçmeye karar verdik. Daha metroya binmeden önce bile o garip hisler içimde belirmeye başlamıştı. Yürüyen merdivenlerden inerken herkesin aynı şeyi yaptığını, sadece önlerine bakıp aşağı indiğini gördüm. Sanki bütün

insanlar bir şey için programlanmış robotlardı. Metroya bindiğimizdeyse kendimi daha da garip hissettim. Tek bir vagondan oluşan, yekpare metronun içinde hiçbir ses duyulmuyordu. Böyle bir ortamda insanın konuşması da gelmiyordu. "İnsanlar robotlaşıyor!" sözü kulağa her ne kadar saçma gelse de o gün bunun gerçek olabileceğini görmüş oldum.

Robotlara benzettiğim insanlar geride kaldı. Artık Taksim'deydik. Burası ferahtı ve en önemlisi aynı şeyleri yapan insanlar yoktu burada. *Karpuz*'un programına yetiştik. Güzel konuşmalar ve keyifli sohbetlerin ardından Taksim Camii'nde namazımızı kıldık. Ve tekrar tramvay ile eve döndük. Bugünü asla ama asla unutmayacağım.

Sabri Ülker
İmam Hatip Ortaokulu
8. sınıf öğrencisi

yazar: Muzaffer Tarık Özyurt

çizer: Elif Bilge Hamza

ÇİZGİLİ MİKROFON

Jenny Molendyk Divleli

Özel Murat
Ortaokulu
7. sınıf öğrencisi

söyleşen: Ahmet Eren Törk

çizer: Sümeyye Kale

Selam, ben Ahmet Eren. Soru sormayı ve cevapları dikkatle dinlemeyi çok seviyorum. Bundan sonra "Çizgili Mikrofon" köşesinde sizleri kitaplarını okuduğunuz yazarlarla tanıştırmak istiyorum. İlk röportajımda Eğitimci-Yazar Jenny Molendyk Divleli'ye çizgili mikrofonumu uzattım. Kendisiyle İslam dinini, Türkiye'yi, çocukların dünyasını ve kitapları konuştuk. İşte sorularıma verdiği samimi cevaplar...

Nerelisiniz? İsminiz çok ilginç. Sizi daha yakından tanıyabilir miyiz?

Ben Kanadalıyım. Kanada'da doğdum, büyüdüm ama soy isim Hollanda'dan geliyor. Çünkü dedem Hollanda'dan geldi. Üniversite eğitimimi alırken Müslüman oldum elhamdulillah. Sonra evlendim. On yıldan beri biz Türkiye'deyiz. Öğretmenlik yapıyorum. Aynı zamanda çocuk kitapları yazıyorum. Beş çocuğum var.

Yazar olmanızdaki temel sebep neydi?

Bizim çocuklar için küçükken daha ev okul tarzı bir eğitim sistemi kullandık. Ve tabii ki İslami fikirleri entegre etmek istedik. Ama o dönemde de çok fazla dinî kitap yoktu. Sonraki yıllarda Türkiye'ye taşındık. Türkiye'de elhamdulillah biraz daha fazla kitap vardı. Ancak basılan bazı kitaplarda çok bilgi vardı ya da yanlış bir yaş grubu için yazılmıştı. Büyük yaş grubu çocuklar için belki çok bilgi olması söz konusu olabilirdi. Ancak küçük yaş gruplarında çok fazla bilgi çocuğa itici gelebiliyor. Belki de bu yüzden bizim çocuklar çok kitap okumak istemedi. Bu düşüncelerle, belki de kendi çocuklarımla arayışına bağlı olarak aklımda her zaman kitap yazmaya dair bir düşünce vardı. Yaklaşık on yıl bu düşünce ve duyguyla yaşadım. Kitap yazma fikrini dostlarımla paylaşmaya başladım. Birçok kez bu konuyu ressam arkadaşlarımla konuş-

tum. Ama bir süre bu sadece düşünce olarak kaldı, kısmet olmadı. En sonunda elhamdulillah bir arkadaşım destekledi beni. Motive etti, "Zamanı geldi, bence senin fikirlerini kitap hâlinde görelim artık. Sen yaz" gibi sözler söyledi. Ben de bu sözlerin ilhamıyla yazmaya başladım elhamdulillah. Ondan sonra da hiç durmadım.

Yazdığınız kitaplarda dinî vurgular var. Müslüman olmaya nasıl karar verdiniz?

Üniversitedeyken Müslüman oldum ve aslında hiç öyle bir niyetim yoktu. Mütercim tercümanlıkta okuyordum. O programın içinde bütün dünyanın bilgisini azıcık öğrenmemiz lazımdı.

O dönemde Müslüman bir arkadaşla tanıştım. Ve çok şaşırđım çünkü genellikle internette haberlerde İslam ile ilgili bilgi hep yanlıştır. İslamofobi vardır ve bazı Müslümanlara terörist gözüyle bakılır. Tanıştığım Müslüman arkadaş tam tersi bir kişiliğe sahipti. Saygı duyan, çok ahlaklı bir kişiliği vardı. Bu durum ben de İslam dinini öğrenmeye dair bir merak uyandırdı. Detaylı bir şekilde araştırmaya karar verdim. Dinimi değiştirmek için değil de daha iyi bir insan olmak, daha fazla bilgi almak için araştırmaya başladım. Ancak araştırdıkça ve bilgi edindikçe anladım. İslam en doğru yol. Araştırma yaptığım dönemde ben Hristiyan idim ve kendi içimde sıkıntılar olduğunu hissetmeye başladım. Bu huzursuzlukla araştırmaya başlamıştım zaten. Araştırıp bilgi edindikçe, İslam dininin gerekliliklerini gördükçe benim ruhuma bu dinin uygun olduğunu düşündüm. İçimdeki boşluğun İslam'ı yaşayarak gidebileceğini hissettim ve elhamdulillah Müslüman oldum.

İlk yazdığınız kitabın adı neydi?

İlk yazdığım kitabın adı *Eşsiz Bir Gezi*. Bu kitapta Mekke'yi anlatmıştım.

İlk kitabınızı yazarken ne gibi duygular hissetmişsiniz?

İlk kitabı yazarken çok heyecanlıydım gerçekten. Önceleri İngilizce yazıyordum Türkçeye çeviriyorduk. Kitap bitince editöre verdik. Ancak beğenilmedi. Sonra tekrar yazmam gerekti. Tekrar yazdım ve bu üç dört kez böyle oldu. Bu süreç içinde gerçekten çok kötü hissediyordum. Motivasyonum çok düştü. "Olmayacak bu iş, vazgeç!" diye iç sesler duymaya başladım.

Öyle bir noktaya geldim ki boş vermek ve bırakmak istedim. Gerçekten böyle hissettiğim zamanlar oldu. Ama elhamdulillah güzel iş çıkması için emek, gayret ve zaman gerekiyor. Bu kitaplar için de böyle. Ben de "Bismillah." dedim ve devam ettim. Bütün bu zor süreçlerin sonunda kapağı, içi, arka kapağıyla elinde capcanlı bir kitabın olması harika bir an, harika bir duygu.

Yazarken en keyif aldığınız kitap hangisiydi?

Bu Kitabı Kapalı Tut kitabını yazarken çok keyif aldım. Bu kitap interaktif bir kitaptı. Benim için çok özel bir yeri vardır. Benim çocuklar interaktif kitapları çok seviyorlar. Bizim kitaplığımızda birkaç tane interaktif kitap vardı. Çocuklar ona dokunuyor, parmaklarını falan sürüyor. Hareket ediyorlar falan. Ben

de buna bağılı olarak o yönde bir kitap yazmak istedim, *Bu Kitabı Kapalı Tut*'u yazdım. İnteraktif ve keyifli bir kitap bu. İçinde dinî bilgiler yok. Maalesef Türkiye'de çok fazla interaktif kitap yok. Çocuklarımın en sevdiği kitap *Bu Kitabı Kapalı Tut*'tur. Ben de bu kitabı yazarken çok keyif aldım. Ama maalesef Türkiye'de bu kitap çok iyi satmıyor.

Ne tür kitaplar yazmayı seversiniz?

Şu anda genel olarak çocuk kitabı yazıyorum. İslam dinini kitaplarımda anlatmaya çalışıyorum. Ama benim için en önemlisi güzel bir hikâye. Çocukların kitabı bitirdikten sonra tekrar o hikâyeyi okumak isteyecekleri ölçüde kitaplar yazmak istiyorum. Genellikle 4-5-6 yaş grubu için yazıyorum. Ancak bu yaz yetişkinler ve gençler içinde yazmayı planlıyorum. Çünkü o grupta da çok ihtiyaç var.

En son kitabınız *Senin Camin Ne Renk'ten* bahseder misiniz? Ben okudum ve çok beğendim.

Senin Camin Ne Renk özel bir proje oldu. Bir gün kızım bana "Anne dünyada pembe bir cami var mı?" diye sordu. "Bilmiyorum." şeklinde cevap verdim ve daha sonra birlikte araştırdık. Baktık ki varmış gerçekten. Ondan sonra kızımın soruları devam etti: "Yeşil var mı? Mor var mı? Mavi var mı?" Kızımla olan bu sohbetten sonra bu fikrin bir kitap olması gerektiği düşüncesi zihnime yerleşti. Çünkü bunu benim çocuklarım merak ettiyse başka çocuklar da merak edebilirdi. Hem de aynı zamanda farklı ülkeler ve kültürler hakkında bilgiler çocuklar için eğlenceli olabilirdi. Başka ülkelerde yaşayan çocuklar nasıl kıyafetler giyiyorlardı? Nasıl evlerde yaşıyorlardı? Camiye gidiyorlar mıydı? Bunları göstermek istedik. Atölye Balık'tan Ahmet Bey bu projeye bir farklılık kattı. Aklına çok ilginç bir fikir geldi. Her camiyi yani her sayfayı farklı bir ressam çizdi. Farklı ülkeler, farklı çocuklar, farklı camilere böylece farklı çizimler eklenmiş oldu. Bence çok başarılı oldu. Ve güzel bir proje oldu gerçekten. Son hâliyle gerçekten çok değerli bir kitap bence.

Yeni projeleriniz var mı?

Evet yeni projemiz var inşallah. Haziran ayı içerisinde *Eşsiz Bir Gezi Medine* çıkacak inşallah. *Kur'an'daki Bitkiler* de yayın hazırlığı devam eden kitabımız. Bunlar dışında başka özel bir kitap hazırlığı daha var. Onun hikâyesi benim için çok özel gerçekten. Bu hikâye eşimin dedesinin hikayesi. O bir pastaneci. Pişmaniyeyi ilk öğrendiği dönemleri işledik kitapta. Ben Türkiye'ye geldiğimde bana pişmaniye yapmıştı. Bayram-

da aileler bir aradayken pişmaniye yaptı. Pişmaniye kültürel özellikler taşıyan bir lezzet. Bu kitapta bütün bunları konu aldık. Yazımı bitti, yayın hazırlığı devam ediyor.

Çocuklar sizin kitaplarınızı neden okunmalı?

Kitaplar bizim için çok önemli ve değerli. Çünkü Allah-u Teala'nın Peygamber Efendimize (sas) ilk emri "Oku"dur. Okumak gerçekten çok önemlidir. Bir kitapta başka, diğer kitapta başka bir dünyaya girebilirsin. Hisler ve duygular farklı kitaplarda farklı farklı yaşanır. Bence bu başlı başına bambaşka bir şey. Özellikle küçük yaştaki çocuklar için kitapların resimlerine bakarken ve okuyan kişiyi dinlerken çok özel bir an yaşanır.

Bu meslek size ne gibi duygular kattı?

Kitap yazmak gerçekten çok farklı bir his. Çok zaman ve emek harcamanı gerektiriyor. Sabırlı olmanı, vazgeçmemeni gerektiren bir yolculuk. Bazen sen çok beğenerek yazıyorsun. Olduğunu düşünüyorsun ama gönderdiğin yayınevi kabul etmiyor yayınlamıyor. Tabii kitabını eline aldığı anda yaşadığın ilk heyecanlar gibi kitabın reddedildiğinde yaşadığın üzücü anlar da var. Ancak kitap çıktıktan sonra okuyuculardan gelen dönüşler çok kıymetli. Çocukların "Bu kitabı çok sevdim, bir kez daha okuyacağız. Başka kitap yazacak mısınız?" gibi sorularla bize geri dönüş yapması tarifi olmayan bir duygu gerçekten. Çocuklar ve velilerden gelen mesajları çok önemsiyorum. Çok güzel şeyler yazıyorlar. Faydalı olduğuna dair dönen mesajlar gerçekten motive ediyor. Öyle mesajlar alıyorum ki bazen duygulanıp ağlıyorum. Çünkü bu benim tam istediğim bir şey. İnsanların dünyasında güzel duygu ve düşüncelerin yankılanma-

sı için yazıyorum. Çocuklara güzel dinimizi ve okuma sevgisini kazandırmak için yazıyorum. Bu amacın gerçekleştiği yönünde dönüşler alınca da gerçekten çok mutlu oluyorum. Gerçekten amacıma ulaşmış olmanın huzuru doluyor içime.

Türkiye ile nasıl bir bağınız var, nelerini seviyorsunuz?

Türkiye'yi çok seviyorum gerçekten. Bu ülkede yaşamaktan gerçekten çok memnunuz. Burada hem İslami hem de ahlaki anlamda çocuklarımızı istediğimiz gibi büyütmek açısından çok güzel bir ortam var. Doğa güzellikleri açısından gerçekten çok güzel bir ülke. Deniz, dağ, ağaçlar, yeşillik, doğanın tüm yansımalarını taşıyan bir ülke. İstanbul'u ayrıca çok seviyorum. Feribota binmek Boğaz'ı geçmek benim için inanılmaz bir keyif. Türk insanını da çok seviyoruz. Burada çok kıymetli dostlarımız var.

Son olarak biz ortaokullu öğrencilere neler söylemek istersiniz?

Biz Müslümanız. Müslüman bir ülkede yaşıyoruz. Böyle olunca dinimizi ve hayalimizi aynı anda yaşayabiliriz. Bu gerçekten çok önemli. Çünkü İslam bir Müslüman için her şeyden daha önemlidir. Bazı zor anlarımız olacak. Hayal kırıklıklarımız olacak. Her şey sabır ve duaya bağlı. Güzel günlerimiz elbette olacak. Türkiye, İstanbul, İslam ve bizim adımıza güzel günler elbette yaşanacak. Tüm ortaokul öğrencilerine selam gönderiyor, muhabbetle kucaklıyorum.

KARPUZ KABUĞUNDAN GEMİLER YAPMAK

AİLEM ROBOTLARA KARŞI

yazar: Zehra Çelik

Hey dostlarım selamlar!

"Karpuz Kabuğundan Gemiler Yapmak" Köşesi'nde bu sefer de Katie'yi ağırlıyoruz. Sizlere *Ailem Robotlara Karşı* filminin içinden sesleniyorum. Öyle güzel ki burası sizleri de burada görmeyi çok isterim. Animasyon dünyasının sunduğu o rengârenk geçişler harika! Zaten film daha çok Katie'nin çizim evreni gibi. Gelin hep birlikte bu evrene dalalım!

Küçüklüğünden beridir kameralarla arası iyi olan Katie'nin YouTube kanalının esas kahramanları; dinazor meraklısı kardeşi Aaron ve evin köpeğidir. Ama bu YouTube kanalı babası Rick'in ilgisinin çok ötesindedir. En büyük hayali ormanın içindeki bir evde doğal bir yaşamla iç içe yaşamak olan bir baba için teknoloji çok zor anlaşılabilir ve kabul edilemeyen bir şeydir. Anne Linda ise baba-kız arasındaki çatışmayı yumuşatıp iyileştirmeye çalışmaktadır. Tabii, Katie bir yandan küçükken hayran olduğu babasının artık hiçbir şeyden anlamadığını düşündüğünden aralarındaki köprü bir türlü tamir olamamaktadır.

Katie, sonunda çocukluğundan beridir kurduğu hayaline kavuşur ve üniversitede sinema bölümünü kazanır. Kendisi gibi düşünen, orijinal fikirlerine destek verecek insanlarla tanışmak ve bir an önce yolculuğa çıkmak için heyecanlıdır. Ama onu bir sürpriz beklemektedir. Üniversiteye gitmeden önceki son gün ailecek oturdukları son yemek masasında baba Rick'in istediği bir şey vardır. Herkes kısa bir süreliğine de olsa ekranlara bakmadan duracaktır. Eh tabii bu dijital orucun varlığından habersiz ekran bağımlılığı olanlar için zor bir süreçtir. O gece olaysız dağılmazlar, Katie ile babası tartışırlar. Babası da

kendisini haklı hissetmekte ve arayı bulmakta zorlanmaktadır. Baba Rick, Kaite ile böyle ayrılmak istemez ve aile içindeki bağı kuvvetlendirmek ister. Bu olayın çözümü ise, sabah Katie tam yola koyulacakken aklına gelir. Baba Rick, tıpkı eskisi gibi olan bir araba yolculuğunun onları tekrardan bir araya getireceğine inanır. Ama evdeki hesap çarşıya uymaz. Çünkü bu yolculuk bir robot istilasından dünyayı kurtarmaya dönüşür.

Telefon bağımlılığı en üst seviyede olan insanlık için PAL diye adlandırılan şirketin sahibi Mark, akıllı telefonları bir dönüşüme uğratarak eski sürüm "siri" benzeri sisteminden çıkarıp artık her eve girecek düşüncesiyle tasarladığı robot şeklinde piyasaya sürer. Eski sürüm "siri" sürpriz bir şekilde bu durumu kabullenmeyip tüm dünyayı ele geçirir. Tüm insanlığı mahkûm ederek uzayın derin boşluklarına yollayacaktır. Dünya da robotlara kalacaktır. Ay, gülesim geldi dostlarım. Kendi evimi, yatağımı, koltuğumu bir robota bırakma düşüncesi komik geldi. Acaba robotlar da mutfak temizliğinden sonra sarı bezi tezgâha sererler mi? Ya da parktaki salıncağa binip gökyüzünün tadını çıkarırlar mı? Artık cevabı gelecekte saklı.

Peki sevgili dostlarım, teknolojinin bizi getireceği noktadan korkmalı mı yoksa sevinmeli miyiz? Yani bu film üzerinden konuşmak gerekirse; teknolojinin o hep olmasından korktuğumuz yan etkileri, kötü sonuçlar doğurmuştur. Akıllı-çipli makineler, yapay zekâlar, Silikon Vadisi'nin masum olmayan patronları, sosyal medyanın insanı baştan çıkarıcılığı bir araya gelerek robotların uyanışına ve insanlara karşı bir savaş başlatmasına neden olmuştur. İşte böyle bir savaşta kalan son insanlar ise Katie ve ailesidir. Robotları durduracak ve insanlığı kurtaracak olanlar onlardır ve onlar bize bunu sağlayacak asıl şeyin en insani tarafımız olduğunu gösterir.

Çok sevgili dostlarım, biliyorum, herkes size dünyanın geleceğini çizecek olanın siz olduğunu söylüyor. Biliyorum, çünkü bunu ben de çok duydum hâlâ da duymaya devam ediyorum. Bazen anlam veremiyorum. Ama şimdi şu satırları yazarken ne demek istediklerini biraz daha iyi anladım sanırım.

Filmler üzerinden bir çıkarımda bulunmak gerekirse teknolojinin ulaşacağı yer ile ilgili büyük korkularımız var. Bu korkular çeşitlendirilebilir; robotların dünyayı ele geçirmesi olabilir ya da dünya iyice yaşanmaz bir yer hâline geldiğinde insanların artık dünyadan iyice umudu keserek hayatlarını sanal evrende (Metaverse) sürdürmeye çalışması olabilir. Robotlar, yapay zekâ ve her gün gücüne güç katan teknoloji, bu dünyanın dümenini nereye çevirirse çevirsin. Biz hâlâ bu dünyadayız hâlâ da bu dünya ile bağlantı halindeyiz. Elbette ki parmak sallayarak sana "Bu dijital çağdan uzak kalma!" diyemem. Bu zaten artık bizim dünya ile olan gerçekliğimiz. Bunu yalanlamak da görmezden gelmek de bize bir şey katmaz. Bu dünyanın geleceğini kurgularken bu yeni dünyanın araçlarını kullanarak yapacağın şeyleri geliştir. Onlara senden bir şeyler kat. Kat ki günün birinde senden bir parça barındırarak oluşacak bu yeni sanal evrende dünya ile bağlantımız kesilmesin.

Belki geleceğime-geleceğimize diyecek bir iki çift lafın içine dâhil edeceğim kelimeler şunlar olabilir.

"Dijital köle olma, dijitalle hükmet!"

yeni

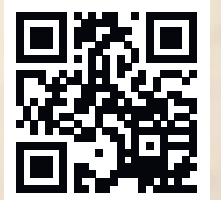
BEN İSTİKLAL MARSI

Ben Mehmet Akif

Bu ülkenin Kurtuluş Savaşı ruhunu millî marşa yansıtabilecek şair olma görevi bana nasip oldu. Her dizeyi ben değil aslında Türk milleti kazandı toprağa. Şehitler konuştu, bayrağa seslenildi, vatan sevdası her mısradan ayak ayak gezindi. Dalgalandı duruldu, coşkun nehirler gibi çağlaya çağlaya geçmiş gelecek arasında gerilen zaman yatağında aktı aktı.

DETAYLI BİLGİ İÇİN
QR KODU OKUTUNUZ.

ÖBRÜKLÜ HAN

YAZAR: ÖMER FATİH ANDI
ÇİZER: HESNA ALTAŞ

BÖLÜM BİR: KARAMÜRGAN'DA
BİR KOLSUZ OZAN

BURASI KARAMÜRGAN ORMANI...
METRUK DİYARDA HAYATIN DEVAM ETTİĞİ
BİRKAÇ YERLEŞİM YERİNDEN BİRİ.

ANCAK BURADAKİ HAYAT SON DERECE KARANLIK.
ÇÜNKÜ BU BÜYÜK ORMAN KARAKUŞLARIN YUVASI.

KARAKUŞLAR UFAK ÇOCUKLARI AİLESİNDEN KOPARIP ORMANIN
KALBİNDEKİ AĞACIN DALLARINDA KAFESLERE HAPSEDELER.

NEDEN Mİ? AÇ KALMAMAK İÇİN.
AMA BİZİ YEMEZLER.

ONLAR... BİZİM AİLEMİZDEN AYRI
KALMAMIZIN ACISIYLA BESLENİRLER.

BEN HAFSA. BUNLAR DA KARDEŞLERİM CUMALİ VE HACELİ.

TAM BEŞ YILDIR BU KAFESTE, BU UĞURSUZ ORMANDA
MAHPUS DURUMDAYIZ.

ABLA...

SÖYLE CANIM.

DALMIŞSIN.
ANNEMLE BABAMI MI
ÖZLEDİN YİNE?

BUGÜN, DİNMEYEN
DEPREM'İN YILDÖNÜMÜ.
KARAKUŞLARIN BİZİ KAÇIRMA-
SININ ÜSTÜNDEN YEDİ YIL GEÇTİ.
AMA ARTIK ESARETE SON.

SON MU? YOKSA ŞU KOLSUZ OZAN
DENİLEN ADAMA MI GÜVENİYORSUN?

KOLSUZ OZAN, TANIDIĞIMIZ
TEK İNSAN CUMALİ. ONA
GÜVENMEK ZORUNDAYIZ.

SİZ İKİNİZ
UYUYAN-
LARA SAYGI
DUYMAZ
MISİNİZ
HIÇ?

GÜNAYDIN
İKİZİM.

SANA DA
İKİZİM. KOLSUZ
OZAN'DAN
BAHSEDİLDİĞİNİ
MI DUYDUM?

ABLAM DİYOR Kİ
BİZİ BURADAN KUR-
TARMAYA GELECEKİMİŞ.
GEÇEN YIL SÖZ VERMİŞ.

NASIL BU KADAR EMİN OLABI-
LİYORSUNUZ GELECEĞİNDEN?

DİNMEYEN DEPREM'DE YER
DELİNDİ VE KARAKUŞLAR
YERYÜZÜNÜ İSTİLA ETTİ,
BU ONLARIN BAYRAMI.

BU AKŞAM BAY-
RAM ŞENLİKLERİ
İÇİN O KOLSUZ
ADAMI VE MAY-
MUNUNU ÇAĞIRA-
CAKLAR. BUNA
EMİNİM.

CİVARDA YAŞAYAN TEK
SAZ AŞIĞI O ADAM.
EĞER KARAKUŞLAR EĞ-
LENMEK İSTİYORLARSA
BAŞKA TERCİHLERİ YOK.

BEN BU ADAMA GÜVEN-
MİYORUM. AMA SANA
GÜVENİYORUM ABLA.

CANIM BENİM. BİR GÜN ANNE
VE BABAMIZA KAVUŞACAĞIZ.
SÖZ VERİYORUM.

HAHAHA, TAMAM AĞLATMAK YOK ABLANIZI.

İYİ, BU KADAR DUYGUSALLIK UYKUMU GETİRDİ. BANA MÜSAADE.

SEN DE BİRAZ UYU CUMALİ, ORTALIK HAREKETLENİNCE SENİ UYANDIRIRIM.

PEKİ ABLA. BANA ÖYLE GELİYOR Kİ BU GECE MACERALI OLACAK. UYKUMU ALSAM İYİ EDERİM.

HAHA, İŞTE ARADIĞIM TAKIM RUHU BU CUMALİ! HADİ İYİ UYKULAR.

HAVA KARARMAYA BAŞLADIĞINDA BİZİM UMUTLARIMIZ AYDINLANMAYA BAŞLAYACAKTI.

EĞER KOLSUZ OZAN DENEN ADAM, GEÇEN YIL VERDİĞİ SÖZÜ TUTARSA ARTIK YENİ BİR HAYATA YELKEN AÇACAKTIK.

ORMANDAKİ TÜM KARAKUŞLAR TOPLANIYOR.

HEY UYAN, BAYRAM ATEŞİ YAKILDI!

HADİ KOLSUZ OZAN. GEL VE GÖSTER MAHARETLERİNİ.

HEY, ŞU GELEN KARAKUŞ ŞAHI DEĞİL Mİ?

EVET TA KENDİSİ...

SESSİZLİK! ŞAHIMIZ TEŞRİF ETTİLER, SUSUN!

O ÇALAR KOPUZ ŞİİR DERİM BENŞE
GEÇİNİRİZ KIYMETİM BİLİNİRSE

HEY MAYMUNUM
VUR KOPUZUN TELİNE
ŞİİRİME EFSUN KAT
HÜNER İLE

İŞİTİN KUŞLAR!
SİZ UYUSANIZ DA
BİTMEZ HİLE VE
HÜNER BU MAY-
MUNDA...

İŞTE BU! BÜTÜN KUŞLAR YIYIP
İÇİP UYUYAKALINCA KOLSUZ OZAN
ÇIKARACAK BİZİ BURADAN.

ADAM SADECE ŞİİR SÖYLÜYOR NE
BELLİ DOĞRU DEDIĞİ!

BEKLEYİP GÖRECEĞİZ
HACELİ... O ADAM BİZİM
TEK UMUDUMUZ.

BÜTÜN GECE ŞİİRLER SÖYLEDİKTEN
SONRA KOLSUZ OZAN ORTADAN
KAYBOLDU. BÜTÜN KUŞLAR UYU-
MUŞ, HAYALLERİMİZ TÜKENMİŞTİ.

BİLİYORUM ABLA ÜZÜCÜ AMA
KABULLENMELİSİN KİMSE KUR-
TARMAYACAK BİZİ.

HAKLISIN GALİBA
CUMALİ, İYİSİ Mİ
BİZ DE UYUYALIM
ARTIK.

ÇİTİRTİ

BİR ÇİTİRTİ DUY-
DUM CUMALİ. SEN
DE DUYDUN MU?

ABLA BU O!

KOLSUZ OZAN'IN
MAYMUNU!

DEVAMI GELECEK SAYIDA!

ÇEKİRDEK'LE MUHABBETLER

Kurbiş Bey'i Tanıyalım

Öğretmen: Evet, Çekirdek, bugün bize hangi canlıyı tanıfacaksın bakalım?

Çekirdek: Öğretmenim, bu derste size Kurbiş Bey'den bahsedeceğim.

Ö: Kurbiş mi? Haaa, kurbağalardan bahsedeceksin yani!

Ç: Hayır öğretmenim, kurbağalardan değil, Kurbiş Bey'den bahsedeceğim.

Ö: Aradaki farkı gerçekten merak ediyorum; seni dinliyoruz Çekirdek.

Ç: Kurbiş Bey yeşil dereye eşi ve üç yüz otuz yedi çocuğuyla birlikte yaşamaktadır.

Ö: Yine başladık...

Ç: En sevdiği yemek sinek, en sevdiği renk fuşya, en sevdiği çiçek nilüfer... Korna sesini hiç sevmez. Ona huysuz büyükbabasını hatırlatıyormuş.

Ö: Çekirdek yine vurduruyorsun!

Ç: Hayır öğretmenim, Kurbiş Bey bunları bana kendisi söyledi.

Ö: Bak sen! Demek kendisi söyledi.

Ç: Evet, inanmazsanız ona sorun.

Ö: Ne! Nasıl? Yoksa sen...

Ç: Evet öğretmenim, inanmazsınız diye Kurbiş Bey'i yanımda getirdim. Bakın burada. Tanışmak ister misiniz?

Ö: Hayır Çekirdek, onu uzak tut benden! Ben kurbağalardan hiç hazzetmem.

Ç: Ama öğretmenim, çok tatlı.

Ö: Tamam, sana inanıyorum. Yeter ki onu uzaklaştırsın buradan.

Ç: Selam vermezseniz kalbi kırılır ama.

Ö: Selam mı, nasılı?

Ç: Kurbağa dilinde şöyle selam verilir: Vırrak vırrik vırrik.

Ö: Vırrak vırrak... Allah'ım, ben ne yapıyorum!

Ç: Hayır, hayır, öyle söylemeyin.

Ö: Vırrak... vırrak...

Ç: Öğretmenim, kurbağacanız çok kötü. Kurbiş Bey, hadi gidiyoruz.

Kurbiş Bey: Verk verk vörk!

DENİZ ŞEHRİNDE BİR GÜN

yazar: Tarık IŞık

çizer: Burak Genç

Kendilerine aşıllacak yeni rotalar belirleyen Metin ve Selin yüksek dağları geçmişler ve denize varmışlar. Karadeniz'in en önemli liman şehirlerinden olan Amasra'ya ulaşmışlar. Yol üzerinde birçok tabelada "Çeşm-i Cihan" yazısını gören Metin, bunun ne anlama geldiğini merak etmiş ve Selin'e sormuş. Ancak o da bu sorunun cevabını bilmiyormuş. Şehir hakkında en doğru bilgileri almak için önce sahilde bulunan Amasra Müzesi'ni gezmeye karar vermişler. Müzenin bahçesinde ve içinde Helenistik Dönem, Roma, Bizans, Cenevizliler ve

nihayet Osmanlılara ait birçok eser görmüşler. Metin'in eski bir mezar taşına dokunduğu esnada bilgi panolarını inceleyen Selin heyecanla kardeşini çağırılmış ve okumaya başlamış: "Eserlere dokunmayı bırak da buraya gel Metin, bak neler öğrendim. Amasra, ismini bir Ahameniş prensesi olan Amastris'ten alıyormuş. Çeşm-i Cihan yakıştırmaları ise Fatih Sultan Mehmed'e ait. 1461'de Amasra'yı Cenevizlilerden alan padişah burayı çok beğenerek yanındaki hocasına 'Lala, lala Çeşm-i Cihan (Dünya'nın gözü) bu mu ola' demiş."

Sorusunun cevabını öğrendiği için mutlu olan Metin kardeşiyle beraber sahil boyunca çarşıya doğru yürümüş. Yol üzerinde Semavi Eyice adına bir anıt görmüşler. Metin bir an önce karşıdaki tepeye çıkmak için kardeşini sıkıştırırken Selin anıtı inceliyormuş. Bu sırada arkadan bir amca gelerek konuşmaya başlamış: "Sizin gibi meraklı gençleri görmek ne de güzel! Bu anıtta gördüğünüz kişi aslen Amasralı olan ve şehrimiz hakkında da birçok çalışması bulunan Sanat Tarihi Profesörü Semavi Eyice'dir. Kendisi birkaç yıl önce vefat etmişti, Allah rahmet eylesin. Sizin gibi gençleri görseydi o da mutlu olurdu, iyi gezmeler evlatlarım."

İki kardeş Amasra'nın küçük sokakları arasında yürüyerek, Amasra Kalesi'nin kapılarından geçerek ve surlar üzerinde dolaşarak Fatih Camii'ne varmışlar. Evliya Çelebi'nin de seyahatnamesinde bahsettiği bu cami Fatih Sultan Mehmed'in fetihden sonra camiye çevirdiği eski bir kiliseymiş. Metin ve Selin camiyi gördükten sonra Amasra'nın ortasında bulunan ve Bizans döneminde inşa edilen Kemere Köprüsü'ne gelmişler. Metin, köprü'nün üzerinde esen rüzgârı çok sevmiş ve kollarını açarak denize doğru dönmüş. Selin ise rüzgâr elbisesini uçurmasını diye hızlıca karşı tarafa geçmiş. Ancak o da köprüyü sevmiş.

Semavi Eyice

Kemere Köprüsü

Gün batımı yaklaşırken Selin ve Metin, Boztepe'ye çıkmaya başlamışlar. Yol üzerinde Tavşan Adası'na bakan muhteşem bir manzara eşliğinde çaylarını içmişler. Bu kısa dinlenmeden sonra Boztepe'nin en üst noktasına doğru devam etmişler. Metin, kardeşini beklemeden hızlı bir şekilde önden gidiyormuş. Selin ise bir yandan etrafı incelerken bir yandan da kardeşine yavaş olması için sesleniyormuş. Nihayet en tepeye ulaşmışlar. Buranın bir tarafından Karadeniz'in gökyüzü ile birleştiği ufuk çizgisini, diğer tarafından Amasra'nın tamamını, limanları, arkada şehri kuşatan yüksek dağları ve denizle dağların birleştiği yerde yavaşça batmakta olan güneşi seyretmişler. Selin ve Metin manzaranın güzelliğine kapılıp gitmişler, çokça fotoğraf çekmişler.

İki kardeş gün batmaya devam ederken çarşıya dönmüşler. Artık acıktıklarını hisseden Metin ve Selin ufak bir balıkçıda oturup levrek yemişler. Balığın yanında da içinde birçok sebze bulunduran, çiçek şekli verilmiş turp ve havuçlarla süslü meşhur Amasra salatasını tatmışlar. İki kardeş tüm gün Amasra'yı gezdikten sonra Fatih'in bu deniz şehrine neden Çeşm-i Cihan dediğini daha iyi anlamışlar.

Özgür

Özgürlük adalettir,
Başka bir şey değildir.
Özgürlük görevdir,
Bir hak değildir.
Kendine yeterli olmanın,
En yüce meyvesidir.
Özgürlüğü olmayan bir yaşam,
Ruhu olmayan bir vücut gibidir.
Allah seni özgür yaratmış,
Sen de bir köle olma.
Mutluluğun sırrı özgürlük,
Özgürlüğün sırrı cesarettir.
Özgürlüğü bırakma,
Aç, susuz kalsan da
Başka şey geçmez yerine,
Bunu asla unutma.
Tarafsızlık iyidir
Sen de öyle ol
Adil karar ver
Sen de mutlu ol.

şair: Ecrin Bayram

çizer: Cemre Yılmaz

Toki Kayaşehir
Ortaokulu
öğrencisi

2084

Sanal alem ile gerçək alem arasında kaybolmak... Aynı anda birden fazla evrende yaşamak... Gerçek olmayan bir yerde gerçekten varmış gibi davranmak... İnsanlar neden hep daha fazlasını isterdi ki! Gözleri doymaz mıydı hiç? Neden birbirlerinden uzaklaşıp yakınlanmış gibi davranmak isterlerdi? Ablası evden ayrılıp kendi evine çıktığında ona sürekli görüşeceklerini söylemişti ama gerçekten orada değilse nasıl görüşmüş sayılabilirlerdi? Hira'nın aklından sürekli böyle sorular geçiyordu. Acaba cevaplar uzakta mıydı?

Cumartesi günüydü. "Zaman ne çabuk geçiyor!" diye düşündü Hira. Ablasıyla sanal alemde buluşacaklardı. Geçen hafta Niagara Şelalele-

rini gezmişlerdi. Ona da gezmek denirse tabii. Dokunmadıkça, hissetmedikçe Hira için bir anlamı yoktu. Buluşma saati yaklaşıyordu ama Hira gözlüğünü monitöre bağlamak yerine parka gitmeyi tercih etti. Herkes tüm işlerini sanal alem üzerinden hallettiği için kimsenin dışarıya çıkma ihtiyacı kalmamıştı. Binalar hâlâ çok büyük ve uzundu. Fakat yeni "ağaçlandırma sistemi" ortaya çıktığından beri ekosistem düzene girmişti. Ağaçları binaların üst katlarına düzenli bir sistemle diktikleri için karmaşa da çıkmıyordu. Aylık ba-

kımları düzenli olarak yapıyordu. İki hafta sonra bu sistemin ilk uygulandığının üzerinden tam beş yıl geçmiş olacaktı.

Hira o zamanlar henüz 10 yaşındaydı. Öğretmenleri bu projeyi prototip olarak uygulamalarını istemişti o gün. Sınıf arkadaşlarının her biri harika iş çıkartmıştı. Şimdi ise projeleri internetten yapıyorlardı. Okul binalarına ihtiyaç kalmamıştı artık. Eski okulunun bulunduğu yerdeki parka gidiyordu Hira. Temiz ve kuş civıtlıları ile doluydu ama ondan başka kimse uğramıyordu. Buluşma saatine yalnızca on beş dakika kalmıştı fakat Hira o gözlüğü takmayı istemiyordu. Onu takarken başka biri, gözlüğü çıkardığında başka birisiydi sanki. Hangisi gerçek Hira'ydı?

O sırada parkın diğer ucunda oturan birini fark etti. Kendinden çok büyük gözükmeyen çocuk elindeki kitabı okuyordu. Kitap okumanın yararları ile ilgili çok şey okumuştun internette ama kimsenin ilgilendiği yoktu. Kitap okuyan birini uzun zamandır görmemişti. Okuduğu kitabın ismini zar zor seçebiliyordu. Gidip sormak istedi ama bunun kaba olacağını düşündü. Sonuçta insanlar artık birbiriyle pek konuşmuyorlardı. O sırada çocuk, kitabını adının görülmesini istemiş gibi hafifçe havaya kaldırdı. "1984" "100 yıl öncesine ait bir kitap mı?" diye düşündü Hira.

Eve gidince bilgisayarının başına oturup e-kitaplığını açtı. İlk önce 1984'ün ekli olup ol-

madığına baktı. En gerilerde kalmıştı. E-kitaplık annesine aitken, o eklemiş olmalıydı. Kitabı tam ekrana alıp okumaya başladı. Gözlüğü takıp takmamak konusunda kararsız kalmıştı fakat vazgeçti. Gözleri ekran üzerinde sağa sola hızla gidip gelirken kitap onu ilk bölümlerden sarmıştı bile.

Hira kitabı okurken, teknoloji her ne kadar topluma zarar verse de eğer bilinçli kullanılırsa ona çok büyük yararları dokunabileceğini gördü. Kitabın anlatmak istediği bu değildi elbette ancak Hira kendisi için cevaplar bulmuştu. Ablası ile buluşmamışlardı, Hira ona o sırada çok önemli bir işinin çıktığını, ertesi gün görüşüp görüşemeyeceklerini sormuştu. O kadar da berbat değildi aslında. Nasıl kullanacağını bilirsen, kendine sınır koyabilirsen çok işe yarayıyordu. Ablası gibi uzakta yaşayan yakınlarıyla sanki oradaymış gibi gezip dolaşabiliyor, sohbet edebiliyordu Hira. "Herkes sanal dünyayı gerektiği gibi kullansa gerçek hayatta daha çok sosyalleşebilir insanlar." diye düşündü.

Hira, sanal alemde de kendisi kalabilmek için çabalamaya karar verdi. Ondan faydalanan ama asla kendini kaptırmayacaktı. Gözlüğünü şarj olması için monitöre bağladı. Ne de olsa ablası ona sonraki gün Çanakkale'yi görmek için söz vermişti.

Yıldız Ali Hasoğlu
İmam Hatip Ortaokulu
8. sınıf öğrencisi

yazar & çizer: Fatma Ersan

İTHAL KARPUZ

FİLİSTİN'DEN SİVİL GAZETECİ

JANNA JİHAD

yazar: Hatice Kübra Baylan

Kamerasıyla çektiği görüntüleri sosyal medyasından yayınlayan genç Janna, ülkesinin sesini dünyaya duyurmak için çabalyor.

Filistin'in Batı Şeria bölgesinde, Nabi Salih köyünde yaşıyor. Dört yaşından beri hayalinin gazeteci olduğunu söylüyor. Hayalden öte bir isteği olduğunu bilen Janna, çok geçmeden kendi imkânları ile gazeteciliğe adım atıyor.

Mahallesinde ve Filistin ülkesinde yaşanan haksız işgal olaylarını hiçbir gazetecinin gündeme getirmediğini söylüyor kendisi. Bu sebeple gerçekleştirilen her yürüyüşe katılarak kamerasına kaydediyor.

Şimdilerde 16 yaşında olan Janna Jihad, tüm bu gazetecilik eylemlerini 10 yaşından itibaren yürütüyor. Bir süre sonra dünya gündeminin dikkatini çekiyor ve insanlık adına yaptıkları pek çok platformdan tebrik ve taktir alıyor. Videoları sırayla haber bültenlerinde yayınlanıyor.

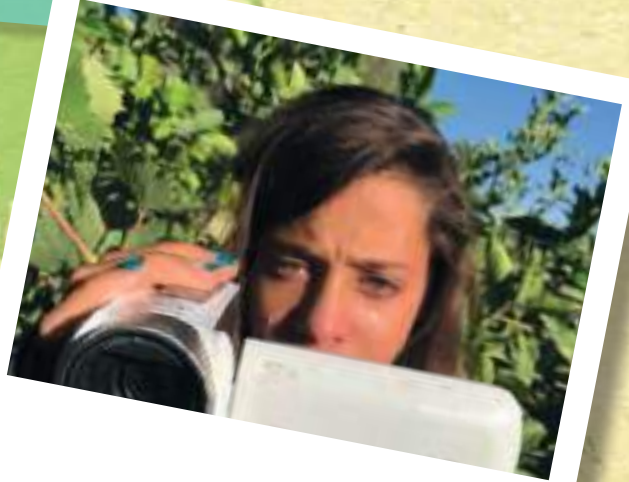
JANNA JİHAD

Janna'nın sahip olduğu görüş bizlere bir ışık niteliğinde âdetâ. Kimsenin sesi olmadığı, gözü olmadığı bir olaya tek başına olsa da ben sözcü olurum diyerek girişimcilik gösteriyor. "Kimse yapmıyor ben nasıl yapayım?" demiyor, "Kimse yardım etmiyor yanlış yapıyor olabilirim." demiyor; doğru bildiğini yaymak için bir yol arıyor ve bunu öyle haklı öyle samimi bir üslupla gerçekleştiriyor ki sesini dünyaya duyurabiliyor. Gazetecilik yapmasının sebebini kendisi şöyle açıklıyor:

"Amacım ileride gazeteci olmaktı. Arkadaşım Mustafa öldürüldü, amcam Rüştü öldürüldü, diğer arkadaşlarım yaralandı. Bütün bunlar olurken burada hiç gazeteci yoktu. Olan onca şey haberleştirilmiyordu. Ben de kendi kendime neden şimdi gazeteci olup bütün dünyaya Filistinli bir çocuk olarak mesajımı göndermiyorum ki diye düşündüm."

FİLİSTİN

Sosyal medyayı aktif olarak kullanıyor ve takipçi sayısı her geçen gün daha da artıyor. Yaptığı işin diğer gazetecilerin çalışmalarından bir farkı olmadığını dile getiriyor. Üniversitede gazetecilik okuyarak bu mesleğin resmî diplomasını da almayı hedefleyen Janna, gazeteciliği tek bir şartla bırakabileceğini söylüyor:

"Eğer inşallah hayalim gerçek olursa, Filistin özgür olursa, o zaman futbolcu da olabilirim. Çünkü futbolu seviyorum."

Yaptığı yayınlara destek olanlar olduğu gibi onu desteklemeyen ve yaydığı haberlerin gerçeği yansıtmadığını söyleyenler de oluyor. Onlara cevap olarak, isterlerse gelip kendi gözleriyle görebilecekleri cevabını veriyor. Kararlı tavrı ile işini ne kadar ciddiye aldığını ve benimsediğini görebiliyoruz. "Çocukların ölmediği, hapse atılmadığı, cuma günleri oyunlar oynadığı özgür bir Filistin istiyorum." diyerek en büyük hayalinin Filistin'in özgürlüğü olduğunu vurguluyor.

Videolarda duymaya alışkın olduğumuz "Merhaba arkadaşlar kanalıma hoş geldiniz..." gibi klasik cümlelerden değil "Ben Janna Jihad, işgal altındaki Filistin..." diyerek başlıyor. Janna'nın videolarıyla Filistin'den haberler alırken öğrendiğimiz bir başka şey ise umutlu bir şekilde yaşamının gerçekliğidir aslında. O umut içerisinde Filistin'in özgür olacağı günü bekliyor ve bunun için elinden gelen en iyi şeyi yapmaya çalışıyor. Bu bana tıpkı Nureddin Zengi'nin Filistin için elleriyle yaptığı mihrabın hikâyesini hatırlatıyor. Filistin'i çok seven Nureddin Zengi, marangozdur ve bir minber tasarlar. Mescid-i Aksa'ya hediye edilmesini arzu ediyor. "Ben bir marangozum ve Filistin için elimden geleni yaptım. Bir komutan da çıkıp oraya bu minberi ulaştırırsa..." diyor. Selahaddin Eyyubi, Filistin'i işgalden kurtaran ve Nureddin Zengi'nin yapmış olduğu minberi oraya ulaştıran komutan oluyor. Herkes bir ucundan tutuyor, umutsuzluğa düşmüyor.

Janna Jihad, Türkiye Diyanet Vakfı'nın 2017 yılında Uluslararası İyilik Ödüllerine layık görüldü. Radiance of Resistance isimli belgeselde yer aldı. Onu daha yakından tanımak isterseniz karekodun Facebook profiline ulaşabilirsiniz.

MERHABA

arkadaşlar. Umarım görüşmeyeli beri kendinizi ilim ve irfana verip perişan olmamışsınızdır. Biliyorsunuz ilim ve irfan dedikleri iki yakın arkadaş falan değil. Öyle her yerde de bulunmuyorlar. Yani siz siz olun önünüze geleni okumayın.

Bir süredir görüşemedik diye, bu zaman zarfında düzinelerce kitap okuduğumu falan sananlar olmuş. Bakın burada ne diyorum; o-kuma-yın!

Beni tanıyanlar bu tür iddiaların gerçeklikle uzaktan yakından ilişkisi olmadığını iyi bilir. Ama ortamda yeni olanlar için hakkımdaki şaibeyi giderecek bir açıklama yapmak istiyorum.

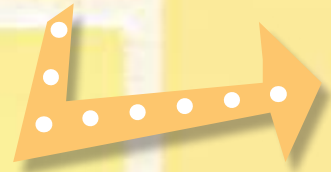
"Ben bir kitap sever de-ği-lim!" Açıklamayı kısa mı buldunuz?

Şimdi uzatırım ben, çeneme sağlık ama... Daha karpuz keseceğiz.

Aslında şeker gibi çocuğum ama... Biraz huy-suz olduğumu söylerler.

Tadımız kaçmadan, bu sayının en sulu, en leziz, en tadına doyumaz, en havalı, en ortamlarda konuşulması, en kucaklarda taşınması kitaplarından bahsedeyim.

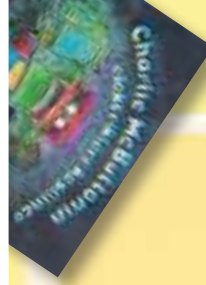
Bu sayıda bahsini edeceğim kitaplar biraz teknoloji, biraz bilim kurgu, bir parça macera, çok fazla inanç ve cesaret, azıcık da felsefe içeriyor.

yazar: Kevser Yılmaz

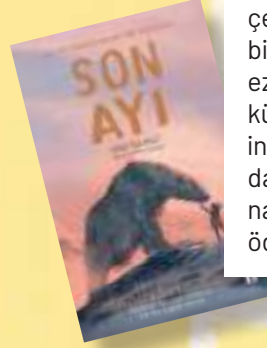
CHARLIE MCBUTTON'IN ELEKTRİKLERİ KESİLİNCE

Açayip çılgın bir kitap bu. Suzanne Collins diye biri var, siz tanımazsınız. (Tamam senin dışında, sen tanıyorsun.) Bunun gibi başka çılgın kitapları da var ama ben en çok buna gülüyorum. Çünkü bizim evde elektrikler kesildiğinde olanlarla Charlie'nin evinde olanlar birbirine çok benziyor. En son annemin pilli diş fırçasının pillerini çıkarıp küçük oyun konsoluma takmaya çalıştım. Piller birbirine uysaydı mükemmel olacaktı.

SON AYI

Aslında buna benzer çok kitap var. Hepsi de en az bunun kadar sürükleyici. Klişe yani fazla alışıldık, bazen de insanın içini sıkıan tekrarlarla dolu kitaplar. Ama benim en sevdiğim türlerden. O yüzden hepsini getirin, belki de okurum. O kadar gerçekçi yazılmış ki insanın bir kutup ayısının fıstık ezmesi sandviçle yetinip küçük kızyemediğine inanası geliyor. Bu arada, yazarının ismi Hannah Gold ve bu kitapla ödül bile kazanmış.

METEOR

Bu kitabı sever misin bilmem ama ben sevdim. Kitapta, dünyaya bir meteor düşüyor ve işler fena karışıyor. Bazen, "Şu Metaverse'den sonra sırada ne var acaba?" diye düşünüyorum. Belki bir meteor! Ya da uzaylı istilası. Belki bir çeşit nükleer kaza ile türeyen acayip süper kahramanlar. Çizgi romanlar ve filmlerdeki gibi... Kim bilir? Ben değil, orası kesin.

MALAMANDER

Biliyorsunuz, en az bir tane tuğla gibi kitap önermezsem içim rahat etmiyor. Ortamlarda havalı görüneceğimiz ve tehlike anında kendimizi korumamıza yarayacak, tahrip gücü az, tehdit gücü yüksek bir kitap Malamander. Yanınızda gezdirmişken de okursunuz bence. Ağır çünkü, yazık... Hem bu seri kitaplardan bir tanesi. İnsan kendini bir kaptırınca hepsini okumak istiyor. Yani başlamadan önce iyi düşünün. Uzun süre kalın kitaplar taşımaktan kollarınız bitap düşecek.

FİLANCA OPERASYON

Yine robotların başrolde olduğu bir kitap bu. Ama sıkı dur! Dergimizin yazarlarından biri yazdı bu kitabı. Adını söylemeyeceğim çünkü öylesi hiç eğlenceli değil. Kendin arayıp bulmalısın. Belki bir ara kitaptan da bahsederim. Şu kadarını söyleyeyim: En sevdiğim robot karakter bu kitapta!

VAHŞİ ROBOT

İki kitaplık bir dizi bu. Yine sağda solda taşırken çok havalı görüldüğünü söylemem lazım. Kalın karton kapak, falan... İnsansı becerilerle tasarlanmış bir robot vahşi doğada yalnız kalıyor. Üf, bir sürü macera! Bir de düşünsene, insanlar vahşi doğada ne kadar hayatta kalabilir ki? İnsan merak ediyor, insanın uyum sağlayamadığı doğaya onun yaptığı robot nasıl uyum sağlayacak diye. İnsanlaşan robotlar, robotlaşan insanlar... Maceralı ve düşündürücü kitaplar ikisi de.

ÇILGIN SÜPÜRGE ŞİPŞAK

Yine mi robotlar! Sıdkın sıyıldı: robot, robot, robot... Değil mi? Seni bilmem ama ben bu aralar bilim kurgu ve fantastik türde kitaplara fena merak sardım. Bu kitapta hikâye içinde hikâye var. Kitap okulda, Müdür'ün odasında başlıyor. Ne kadar gerçek ne kadar uydurma, yine anlamıyorum. Ve bu çok eğlenceli!

DÜNYAYI DEĞİŞ- TİREBİLİRSİN

Bu bir tür kılavuz kitap. Yani dünyayı kurtarma rehberi gibi bir şey. İşe insanı kurtarmaktan başlıyor. O yüzden de bolca iyilik tavsiyesi var içinde. Sonra ev yapımı doğal tarifler, tüketimi ve ambalaj atığı üretimini azaltacak öneriler var. Ben hepsine bayıldım. Bizimkileri henüz ikna edemedim ama eve pipet almamakla başlayabiliriz bence. Nasılsa su ve elektriği kullanırken yeterince dikkatliyim. Sonraki adım için hiç de fena sayılmaz, ne dersin?

Bambu veya metal pipetler var hem. Plastikler yerine onları kullanabiliriz bence.

Güregündeki Kent

Uzaklara bakan bir çift göz,
Gözün uzandığı yönde bir kent,
Ve kentten süzülen hatıralar,
Hayallere dalınmış içinde çocuklar...
İlk bakışta gözleri yıkayan,
Tertemiz ve boyasız sular,
Dallar, yapraklar ve çiçeklenmiş ağaçlar...
Fakat mutsuz bir gökyüzü;
Griye çalan bulutlar,
Ayağına dolanan sarmaşık,
Ve bir insanı yiyip bitiren korkular...
Bir kere bile uğramamış bu kente,
İnsanlar hep sevmiş
Çocuklarsa şenmiş,
Bir bayram sabahı torunlarının gelişiyile
Dedelerin yüzleri gülermiş...
Bu kentin özelliğiye
Her insanın yüreğinde gizliymiş,
Gereken tek şey,
Güzel bakıp güzel görmemiş...

şair: Meryem Cahide Akdeniz

çizer: Sena Gül

Avatarlar Metavers'te

Google büyük bir uygulamaydı. En yakın arkadaşı Chrome'du. Chrome'un sunduğu servislerde en çok Google arama motoru kullanılırdı. Diğer uygulamalar, iş birliği ve beraber sağlanan bu gücü kıskanıyorlardı. Instagram, Facebook ve Twitter, Google ve Chrome'un kullanılan kişi sayısını azaltmak istiyordu. YouTube da onlara katıldı.

Bir gün Instagram, Facebook, Twitter ve YouTube, Google'u ziyaret etmeye karar verdiler. Google binasına geldiklerinde AntiVirüs güvenlik elemanlarını gördüler. AntiVirüs güvenlikler bu dörtlüyü içeri almadı. Geri dönen dörtlü, Google binasına giriş için düşünmeye başladı. Facebook'un aklına bir fikir geldi:

- Dört tane virüslü e-postanın iki tanesi ile AntiVirüs elemanları oltalayıp güvenlik kontrollerini iki kapıda yoğunlaştıracağız. Kalan iki virüslü e-posta ise güvenlik kontrolü kalmayan kapılardan binaya sızıp serverlara ulaşacak ve Google kullanıcı hesaplarını dışarıdaki bir servera aktarmaya çalışacaklar. Bizden biri bu arada Google'a gidip yardım etmeyi teklif edecek. Bu yardım sırasında tüm kullanıcı ve server bilgilerini silen bir program ile Google'ı tamamen yok edeceğiz...

Facebook'un fikri beğenilmişti. Sıra yapılacak işler için görev dağılımı yapmaya geldi:

Twitter, ortalama yarayacak e-postalar için 160 bitlik minik postalar oluşturabileceğini söyledi.

Facebook, Twitter'ın hazırlayacağı e-postaları, AntiVirüs bekçilerin fark etmesi için daha ilgi çekici görünmelerini sağlayabileceğini söyledi.

Instagram ise içerideki görevlilerin taklidini yaparak güvenlik açığı olan kapıdan içeri girecek ve saldırının asıl gücü olan server bombalarını server odasına yerleştirecekti. Ve bu aşamalardan hemen sonra YouTube devreye girecek, Google güvenlik zaaflarından dolayı serverlardan bilgi çalındığını söyleyerek güvenini kazanıp yardım teklif edecek ve aldığı yardım izni ile ulaştığı serverlardaki bilgileri bir sinema filmi gibi kaydedecek ve ana serverdaki yedeklerini ile silecekti.

Ama gözden kaçırdıkları bir gerçek vardı ve bu gerçek tasarladıkları hikâyeyi başlamadan bitirmişti. Fikir ve tasarımlarını görüşen muhteşem dörtlü, bütün görüşmeleri avatarlarını buluşturabildikleri METAVERS'te yapmıştı. METAVERS'e erişim için ise Chrome servislerini kullanmışlardı. Kendi servis hizmetleri ile Google'a karşı yapılan saldırı planını öğrenmiş ve saldırının gerçekleşmesini engellemişti.

Ömer Çam
İmam Hatip Oratokulu
5. sınıf öğrencisi

yazar: Muhammed Emir Topuz

çizer: Ayşenur Şirin

Gençliğin Yeni Motto'su!

Bizi Instagram'dan
da takip et!

[/GENCMOTTO](https://www.instagram.com/gençmotto)

albayrak
MEDYA

